

Чи ти прийдеш тоді до мене,
Як сонце згасне, звечоріє,
Як смутком по душі повіє,
Як серце зробиться студене, —
Чи ти прийдеш тоді до мене?

І чи поглянеш в мої очі,
Як вміла ти одна глядіти,
Як сонце лиш глядить на квіти,
Нім лишить їх в обіймах ночі, —
Чи ти так глянеш в мої очі?

І чи пічнеш мені казати,
Куди ходила, що робила,
За чим зітхала і тужила,
Що де видати, що чувати, —
Чи ти пічнеш мені казати?

І чи слова твої сердечні
Будуть мені як співи ранні,
Як вісті добрі, а неждані,
І як утіхи безконечні, —
Слова невинні, а сердечні?..

А там і ніч прийде холодна
Без зір, без місяця, дрімуча,
Вітрами зимними ревуча.
Як звір, ненаситна, голодна, —
Прийде ніч темна і холодна.

Та нас вона не налякає.
До себе я тебе пригорну,
І через пільму зимну, чорну
Підемо там, де день світає, —

Нас ніч ніяка не злякає.

В розгуканих потоків шумі,
В пожежі гробів, в реві вітру
Останній слід тривоги зітру
І, наче звук в предвічній думі,
Потону у вселенським шумі.

Ніщо, що є, не пропадає,
Значиться: наша вічна туга —
Це не сміх долі, не наруга,
Лиш твір, що почину не має.
Ніщо, що є, не пропадає.

Прийде пора, прийде година,
Вберуть на себе мрії тіло.
Де було слово — стане діло,
Де була ніч — займеться днина, —
Прийде пора, прийде година!

З тих мрій, коли вони лиш щирі,
Світи повстануть ясні, красні,
І многолюдні, многогласні, —
Життя їх зродить в вічнім вирі
З тих мрій, коли вони лиш щирі.

З любові, що палить нам душі,
Колись пічнесь любов любові,
Жажда краси, добра, обнови,
Пічнесь росою серед суші
З любові, що палить нам душі.

А може, та любов засяє
Пахучим крином на леваді,

І, може, їй будуть так раді,
Як ми, коли квітки збираєм
Весною, вечором під гаєм.

А може, ясною зорою
Вона засвітить у всемірі?
І, може, так в любові й вірі
Глядітимуть, як ми з тобою
За тою ясною зорою?

Все бути може, може, буде,
Бо серце більше відчуває,
Чим розум зрозумів і знає.
Схили ж мені чоло на груди.
Все бути може, може, буде.

*

Чи ти прийдеш тоді до мене,
Як сонце згасне, звечоріє,
Як смутком по душі повіє,
Як серце зробиться студене, —
Чи ти прийдеш тоді до мене?

Текст наводиться за збірником [«Богдан Лепкий. Поезії», 1990](#) . [Цикл «Під вечір»](#);